

**Goeie duiven is als een klavertje vier.
Moeilijk te vinden, een geluk om te hebben.**

Ik heb van de week nogal wat bezoek gehad van diverse mannen. Meestal zijn het duivenliefhebbers die bij me binnen lopen. Maar deze week had ik ook het toeval dat ik twee oud-mijnwerkers aan tafel had zitten. Vele jaren hadden die honderden meters diep in de grond het zwarte goud uit onze aarde zitten te peuteren. Die twee hadden zich genoeg te vertellen over die tijd dat ze mijnwerkers waren. Ik luisterde naar hun verhaal en begreep heel goed waar ze het over hadden maar er over meepraten kon ik niet. Hoewel ik 42 jaar werkzaam bij DSM ben geweest ben ik op de mijn niet verder geweest dan tot bij de lift waarmee de arbeiders de diepte ingingen. Met een wit gezicht stapten ze de lift in om na de gedane arbeid er als een zwartepiet uit te komen. De ene die vertelde dat hij het werk aan het kolenfront altijd graag had gedaan en de ander die die prees zich *gelukkig* toen een einde kwam aan de kolenwinning. Uit noodzaak was hij mijnwerker geworden. Enfin, toen die twee mannen over hun mijnverleden waren uitgepraat besepte ik, dat ik maar weinig afwist van het werk van een mijnwerker. Is dat ook niet zo bij menige duivenmelkers ? Zijn er bij de duivensport ook niet liefhebbers die van zich zelf denken dat ze veel van duiven afweten? Zo ben ik door de jaren heen heel wat keren bij goed spelende liefhebbers gekomen waarna ik dan opmerkte hoe weinig ik er van kende. Duiven laten mee vliegen dat was geen kunst voor me maar er prijzen mee winnen dat was ander koek. Ik wist wel wat van duiven af natuurlijk. Hoe ze er uit moeten zien als ze gezond zijn en hoe ik met het spelen op weduwschap het verlangen om naar huis te komen kon vergroten. Het duurde 'n hele poos voordat ik in de gaten had dat je van een boerenknol geen renpaard kunt maken. Heel wat seizoenen heb ik het met staartprijzjes moeten doen. En waarom? Omdat mijn duiven geen kwaliteit hadden. Ik deed altijd mijn uiterste best om mijn duiven gezond te houden en ze in conditie te brengen maar het snuitje van de uitslag was er voor mij niet bij. Ik was melker genoeg maar mijn duiven schijnbaar niet. Tot het moment dat het "**Geluk**" mijn pad kruiste en al weer 50 jaar geleden is. Ik was pas verhuisd naar mijn huidige adres en waar ik al gauw een klein duivenhokje in de tuin had staan met enige duiven er in. Het waren krijgertjes. En nu komt het! Van een duivenliefhebber die bij me werkte kreeg ik een jonge duif en van een andere collega- *geen duivenliefhebber*- kreeg ik ook een duifje. Dat was een zwervertje die bij hem thuis al dagenlang op de vensterbank van zijn slaapkamer vertoefde. Het waren duiven waar alles mee gezegd was. Ik ging er mee spelen en ik kwam er ook mee in

de uitslag. De ene keer was de doffer op tijd en de andere keer was het 't zwervertje. Ik was daar heel content mee. Einde het jaar waren ze tot aardige duifje uitgegroeid en daarom nam ik ze mee toen onze club een tentoonstelling organiseerde. Mee doen is belangrijker dan winnen was toen nog mijn motto. Ik weet niet meer of ik toen in de prijzen ben gevallen maar wel weet ik drommels goed wat me een van de keurmeesters toen tegen me zei. Hij gaf me het advies om die vale doffer aan het "zwervertje" te koppelen. Die twee hebben kenmerken die me aanstaan liet hij me verstaan. Ik nam dat toen voor kennisgeving aan en daar bleef het bij. Toen de paartijd van het nieuwe seizoen weer aanbrak had ik mijn 5 koppeltjes al op papier staan. Waarbij ook het koppel die me indertijd door de keurmeester werd aangeraden. En dat is een gouden tip geweest. De producten wat die twee krijgertjes voort brachten waren allemaal goede duiven. Het waren winnaars. En van welk ras? Als je me dood slaat, dat weet ik niet. Wat ik wel weet dat is dat ze bij mij en ook bij ander liefhebbers presteerden. Want omdat ik met de duiven uit dat koppel zo goed voor de dag kwam wilden vele van mijn clubgenten zulke ook hebben. Ik voelde me toen vereerd. Ik was opeens een melker die goeie duiven had. De uitslaglijsten die toonden dat. Ik had niet genoeg duiven om weg te geven. En elke liefhebber die uit het koppel "krijgertjes" van mij iets kreeg heeft het geweten. Hun hok werd versterkt. Wat niemand voor mogelijk had gehouden – ik ook niet - dat gebeurde. Bij een Argenton, toen de koperen ploert van de vlucht een ware hel maakte, gingen alle concurrenten in het samenspel door de knieën. En of het nu van kort of van ver was, het deerde hun niet. Van nationaal Barcelona in 1983 tegen 2214 duiven presteerde het een doffer uit het genoemde koppel om de 8ste prijs te winnen. Het is niet om op te scheppen maar de duiven uit die zogenaamde "krijgertjes" hadden een enorme klasse. Vooral door het feit dat ze een vermogen hadden om zich met de allerbeste duiven te meten. Ik had het '**geluk**' om zo een koppeltje op mijn hokje te hebben. Een paar krijgertjes die jongen gaven die presteerden en kampioen werden. Daar heb ik nu nog lol aan.

(Pie)